

Odluka je pala još prije godinu dana u Nepal, prije onog neželjenog povratka avionom. Tada sam silom prilika prekinuo putovanje motorom, ostao posve sam u toj divnoj azijskoj zemlji i odlučio se vratiti zračnim putem do Turske. Tu sam odluku donio teška srca, ali nisam želio putovati Baluchistanom posve sam. Sam sam sebi obećao: vratit ću se dogođine u Nepal, obići Indiju sve do Goe i vratiti se motorom, kako to motoristu i priliči

Ponovno Nepal!

TEKST I FOTO: DARKO LABAŠ

Trebao sam suputnika, a znao sam da ga nije jednostavno naći. Vinkovčana Krešu nisam poznavao. Upravo on mi se javio kada sam na forumu objavio da mi treba netko spreman za takvu avanturu. Bio sam skeptičan kada mi je pri upoznavanju rekao da se motociklizmom bavi tek jednu sezonu i da je na Kawasaki ER6-N proputovao tek manji dio Europe. Tada nije imao motocikl, ali je bio spreman kupiti odgovarajući model baš za putovanje u Aziju. Brzo smo se dogovorili i u travnju je već postao ponosan vlasnik novog V-Stroma

1000. Slijedile su zajedničke vožnje - duže jednodnevne ture Hrvatskom, Slovenijom i Bosnom. A onda smo krenuli u Grčku, na Panhellenic. Tisuću kilometara u komadu nije mu predstavljalo nikakav problem. U međuvremenu smo radili na vizama. Pridružio nam se i prekaljeni motorist Josip zvan Vukovarac, također vlasnik V-Stroma. Zajedno smo po Beču i Zagrebu sakupljali vize za zemlje Centralne Azije i Kinu. Nažalost, tijekom lipnja Josip je obolio i morao je odgoditi putovanje. Ostali smo samo Krešo i ja. Pribavili smo vize za četiri zemlje Centralne Azije, a u zadnji trenutak uz razne trikove i onu za Kinu. Uplatili smo jednoj agenciji u Kashgar

nemalu akontaciju za sređivanje dokumenata, kako bismo motociklima mogli prijeći čuveni Karakorum-Highway, cestu kroz Himalayu koja prolazi Kirgistanom i Kinom te završava u Pakistanu. Bili smo uvjereni da je sve riješeno, međutim samo jedan dan prije polaska dobili smo mail iz Kashgara: kineska vlada odbila nam je izdati potrebne dozvole! I tako su otpali Turkmenistan, Uzbekistan, Tajikistan, Kirgistan i Kina. Toliko truda, toliko novaca, toliko vremena bilo je uloženo u nabavu svih tih viza koje krase naše putovnice, a sve uzalud! Novac akontiran za prolaz motorima Kinom do danas nam nije vraćen i nećemo ga nikada niti dobiti.

To je bio rizik - to smo dobro znali.

I tako sam 5. rujna popodne krenuo prema Vinkovcima. Krešu sam zatekao na radnom mjestu, u njegovom frizerskom salonu. Navečer smo u njegovom domu proslavili odlazak, bili su tu njegovi roditelji, djevojka, prijatelji i novinari. A kasnije smo se oprostili i sa članovima njegovog moto-kluba...

Subota je, rano ujutro. Ispijanje kave u tek otvorenom kafiću, zagrljaj Snježane i Kreše i - idemo. Vrijeme je idealno za vožnju. Prva ozbiljnija stanaka je u restoranu Čale Magistrale kod Sićeva, na cesti između Niša i Pirota. Kilogram teletine ispod peke nismo uspjeli pojesti, a sretan put

Srbija - ispraćaj kod Sićeva

vjernim putopiscima
DUNLOP®
poklanja par guma

Istanbul - preko Bospora

Turski Kurdistan

Kroz Tursku

Turski Kurdistan

Dogubayazit, Ishak Pasha Saray

došli su nam poželjeti Randy i njegova kćer Anka, bikeri iz Niške Banje. Bugarskom smo protutnjali, stali smo samo da bismo skinuli prednji žmigavac na Yamahi koji je ostao visjeti na žici, vjerojatno radi nekih davnih vibracija. Na autocesti u pravcu Istanbula nema prometa, tako da smo nakon pređenijih 1.086 kilometara dan završili kod Silivria, na Mramornom moru. Prespavali smo na parkiralištu nakon večere u restoranu. Bila je topla noć.

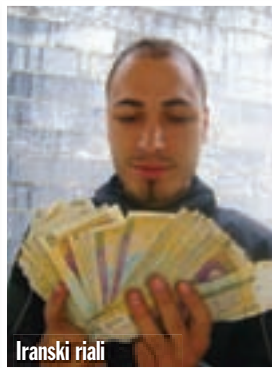
Neću mnogo opisivati put Turskom i Iranom - vozili smo istim cestama kao i godinu prije. Spomenut ću samo neke bitnije detalje. Mostom preko Bospora u Istanbulu ušli smo u Aziju te nastavili dobrim turskim autocestama do Ankare. Ovdje autoceste završavaju, ali smo i nadalje bili brzi. Radi vrućine vozimo u trapericama i tenisicama, ali jakne su još uvijek na nama. Nakon današnjih 1.072 kilometara stigli smo u grad Zara u

središnjoj Turskoj. Spavamo vani, pored restorana - naravno, nakon obilne večere. Samo što sam zaspao u svojoj vreći, nešto me trgnulo iz sna. Osjetio sam da me netko gleda. I zaista, nakon što sam podigao glavu, našao sam se oči u oči s lisicom. Buljila je u mene s udaljenosti od samo jednog metra. Nije se micala. Tihim glasom probudio sam Krešu i rekao mu neka polako izvadi fotoaparat. No, lisici se to nije svadjelo i u trenutku je nestala. Probudivši se ujutro, uzalud sam pored vreće tražio svoje tenisice. Nije ih bilo! Našli smo ih nekoliko desetaka metara dalje. Lija se odlučila našaliti samnom.

Dalje prolazimo Kurdistanom. Klanci, doline rijeka, bespuća...

Prolazimo kroz Erzincan, Erzurum, Agri... Ručamo pored legendarnog dvorca Ishak Pasha Saray, okruženi prizorima iz nekih davnih vremena. Dalje prolazimo pored Ararata, biblijske planine na kojoj je negdje zauvijek usidrena Noina arka. A tu je negdje i iranska granica! Stigli smo navečer. Samo tri dana trebalo nam je od Vinkovaca do Irana! Put od 2.902 kilometara u tri dana nije nam bio naporan, užitak je do sada bio potpun! I tako stojimo ispred čvrste dvostruke željezne ograde između dviju država. Nikako da Iranci otvore ta svoja vrata, kao da nas se boje. A mi smo samo obični motoristi, avanturisti koji žele vidjeti i doživjeti nešto novo! Nakon izvjesnog vre-

mena smilovali su nam se i evo nas u Iranu. Meni je to već treći put, Krešo je ovdje po prvi put. Kada su nam udarili sve te štambilje i ovjerili nam karnete, kada smo kod švercera promijenili eure u riale, našli smo se konačno u Bazarganu. Parkirali smo u centru pustog mjesta, bilo je kasno. Ignorirali smo hotele, ne želimo spavati luksuzno. Prišao nam je starac, doimao se simpatično. Ponudio nam je spavanje u njegovom napuštenom lokal, prihvatili smo. Trebamo baš nešto takvo. Raspakirali smo vreće u malenoj prostoriji, u kojoj je taman bilo toliko mjesta da su i naši motori mogli biti do nas. Starac nas je odveo u lokal koji drži njegov sin. Pojeli smo faširance na iranski način, popili sokove, popričali. Starac nas je ispratio na spavanje. Zatražio je 40 dolara za smještaj. Izvukli smo iz naših džepova 21 dolar. Zadovoljio se time. Kreši sam objasnio da bi nam za hotel ovdje bilo dovoljno i deset dolara. I bio sam

Iranski riali

Iranske autoceste

Teheran

Popravak Yamaha u Ardekanu

Pustinja Dašt-e Lut

Potresom uništena citadela Bam

Nakon Bama dobili smo pratnju

Kroz pustinju Dašt-e Lut

u pravu. Na wc nas je starac poslao u hotel koji vodi njegov prijatelj. Na cjeniku je stajalo da dvokrevetna soba stoji preračunato deset dolara...

Kroz Iran smo požurili, jer ceste to i dozvoljavaju. Kako smo bili opskrbljeni karticama za gorivo, niti tankanje nije bio problem. Benzin je tako stajao trećinu cijene koju bismo platili kod nas. Obzirom da na pustinskoj autocesti nema restorana, u potrazi za ručkom skrenuli smo do grada Maraqe. Strance ovdje nikada nisu vidjeli, kao ni motore jače od 125 kubika. Dok smo ručali u lokalnom restoranu, promatralo nas je tridesetak ljudi. Bez riječi su buljili u nas. Kao u kazalištu. Mi smo bili glumci, a oni publika. Nakon izvjesnog vremena neki među njima su ipak smogli hrabrosti da nam se približe. Ispričali su se i objasnili da

ih moramo shvatiti – po prvi put vide strance i motore. Shvatili smo ih, popričali s njima i odjurili dalje. Sumnjamo da će oni ikada doživjeti nešto slično, jer je ovo mjesto bilo podalje od svih glavnih puteva. Tu negdje smo našli i benzinsku, kojih na iranskim autocestama baš i nema. Pustinjskom cestom vratili smo se na glavni put i nastavili prema Teheranu. U glavni grad smo stigli navečer. Parkirali smo na glavnom trgu petnaestmilijunskog grada. Prišao nam je muškarac i ponudio spavanje u svom domu. Pristali smo, međutim, on je nestao, a mi smo nakon večere potražili park – naime, u Iranu je normalno noćiti u parku. Vrijeme je bilo idealno za spavanje pod vedrim nebom. Nad parkom se nadvio ogromni televizijski toranj, a ugođaju su pridonosili i milijuni zvi-

"SUPERBIKE" service & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

aprilia

PIAGGIO®

Vespa®

MOTO GUZZI

Pustinja Dašt-e Lut

Belucistan, Nosratabad

Hotel u Zahedanu

jezda na nebu. Nazdravili smo gutljajem prošvercanog Jackija, te legli.

Izlaz iz Teherana našli smo lakše nego prethodne godine, ali je opet bilo teško uvjeriti policiju da nas pusti na autocestu. No, nismo sumnjali da ćemo u tome uspjeti, tako da smo nedugo zatim jurili prema jugu. Prošli smo kroz sveti grad Qom, projurili pustinjom Dašt-e Lut. Usput smo u Ardekanu stali u moto-servisu i rastavili prekidač svjetla koji mi je počeo raditi probleme i povremeno me ostavljao bez svjetala. Zalemili su mi to, ali je držalo svega dva dana. Prekidač sam u potpunosti popravio tek nakon povratka kući, a do tada sam se snalazio tako da sam podmetnuo što sam našao u trenutku kada je trebalo: grančice, kamenčiće, čačkalice...

Tako smo stigli do Bama, gdje smo skrenuli pogledati poznatu citadelu,

stari grad od ilovače, građevinu pod zaštitom UNESCO-a. Iako je razrušena potresom prije nekoliko godina, još uvijek plijeni pažnju. A kada smo htjeli krenuti dalje, zadržao nas je portir. Kaže, moramo nekoga čekati. Stigla je policija. Ispratiti će nas iz grada, objašnjavaju. Kada bi barem bilo samo to! Nismo ih se riješili sve do granice, cijelih 400 kilometara! Najprije smo im nehotice pobjegli, ne shvaćajući da su nam oni od sada pratnja. Jako su se uzrujali, a nama je to bilo smiješno. Smjenjivali su se svakih 20 – 30 kilometara. Iako Bam još nije u Baluchistanu, očito je već ovdje opasno područje. Prošle godine u Iranu nismo imali nikakvu pratnju. Prije nekoliko mjeseci na televiziji sam čuo da su u ovim krajevima otišli francuski turisti. Očito smo stoga dobili zaštitu koju nikako nismo

mogli prihvatiti. Usporavali su nas jer smo kod smjena često morali čekati. Neki su vozili sporo, ali je bilo i slučajeva kada smo iza policijskog pick-upa vozili i 160 km/h. A na ogradi vozila mirno su sjedili policajci (ili vojnici, što već jesu)! Uskoro smo stigli u iranski Balučistan i tu su nas kroz gudure i kanjone pustili same, kažu da u Nosratabadu sačekamo smjenu. Mi ih, naravno, nismo poslušali, u gradu smo natankali i jednostavno produžili sami. Prije Zahedana su nas ipak uhvatili. Pao je mrak i policija nam je po glavnome gradu opasne pokrajine tražila hotel. Nitko nas nije htio primiti, ali mjesta za nas bilo je u super-luksuznom hotelu, ime nisam znao pročitati. Platili smo noćenje 52 US\$ za obojicu. Kada smo nakon večere htjeli izaći na ulicu, ispred nas je stao portir. Kaže, ako želimo van, morat će

pozvati policiju da dobijemo pratnju gradom. Radije smo ostali unutra. Prošetali smo raskošnim vrtom te sjeli na balkon sobe s pogledom na grad.

Ujutro nas je nakon doručka pratnja već čekala. Tri vozila promijenila su se u gradu, a na cesti prema Mirqave ispred nas je vozio policajac u civilnom Paykanu brzinom od samo 60 km/h. Možete zamisliti kako smo uživali! Na sljedećoj kontrolnoj točki rekli su nam da je granica danas zatvorena jer je petak. Nismo se dali smesti, inzistirali smo da nas vode na granicu, koja je bila otvorena. Riješili smo se iranske policijske pratnje, ali nismo znali kako će biti u Pakistanu. Prelazak granice nije predstavljao problem, nakon dva sata izašli smo iz pakistanske carinske zone. Novac smo promijenili na uobičajeni način, kod švercera. Za jedan dolar dobio sam

BIM

Draškovićeve 47, tel. 01 4613 504
Maksimirska 56, tel. 01 2321 440
www.bim-bike.hr

Nolangroup®

NOLAN
MORE THAN JUST A HELMET
100% MADE IN ITALY WWW.NOLAN.IT

N43 AIR - CLASSIC N-COM (1)

N43 AIR
1.464 KN

X-lite
X-LITE X-701 Dolly No. 12
2.623 KN

Pakistanski Belučistan

Pakistanski Belučistan - pustinja Dašt-e Lut

Zahedan

Granica Mirqave - pogled prema natrag u Iran

Pakistan - ovako smo mijenjali novac

60 pakistanskih rupija. Isto toliko stoji litra goriva. Pratnju nam nitko nije spomenuo. Slobodni smo krenuli pakistanskim Baluchistanom. U Iranu se piše Balučistan, sa č, a ovdje Baluchistan. Sve je to isto kao i prošle godine: nesnosna vrućina, kontrolne kućice u kojima se moramo upisivati, dine koje prelaze cestu, kupovanje benzina iz kanistera... Nova, odlična cesta već je odavno trebala završiti i pretvoriti se u kaldrmu. No, u godini dana, koliko me nije bilo, izgrađeno je novih 200 kilometara ceste. Stotinu kilometara prije grada Dalbandina tada smo se jedva probijali, a sada jurimo 160 km/h. U grad smo došli skoro dva sata prije sumraka, ali nismo htjeli ići dalje. Poučen iskustvom od prošle godine, znao sam da tako skoro nećemo naići na hotel, pa smo odlučili ostati. Inače bismo sigurno morali spavati vani, a to baš i nije poželjno. Hotel i jelo platili smo smiješno malo, ali pivo, koje nam je recepcioner naba-

vio tko zna kako, vrijedilo je dvostruko više nego kod nas. Hotel Al Aman nije bio u nekakvom reprezentativnom stanju, ali bolje je nego spavanje u pijesku. Prošetali smo gradom, a ja sam se pitao: Bože mili, kud sam zašo? Kao da smo u petnaestom stoljeću! Neosvijetljene uličice, prašne i prljave ulice, magareće zaprege, malene neuredne trgovinice, zalogajnice na pločniku u pijesku i smeću - to je pravi, iskonski, nedirnuti Baluchistan. Mi smo mirno šetali gradom u jednoj od najozloglašnijih i najopasnijih pokrajina na svijetu, kao da smo kod kuće. I što nam se loše desilo? Ništa! Naprotiv, ljudi su prijateljski popričali s nama, popili smo čaj zajedno... Niti traga nekakvom neprijateljstvu. U hotelu smo se smjeli poslužiti internetom, međutim nakon što je Krešo u računalo gurnuo memory-stick da bi poslao fotke, cijela kartica se izbrisala. Na mojoj su, srećom, nestale samo neke fotke.

Dalbandin je grad nasred pustinje Sandy Desert. Do Afganistana je samo 30 kilometara zračnom linijom. Novoizgrađena cesta uveseljavala nas je još 40 kilometara, a onda se pretvorila u onakvu kakvu sam je upamtio: usku cestu gdje se moramo micati kamionima da nas ne pregaze, punu dubokih rupa, a povremeno asfalt nestaje, pa vozimo najčešće u drugoj brzini. A ionako smo obojica izvan sebe, spava nam se i vrti u glavi. Mislili smo da je od vrućine, no kasnije smo shvatili. Jučer uvečer uzeli smo Lariam, tablete protiv malarije. Još smo dodali malo piva - i to je to! Pustinja se pruža dokle pogled seže, na horizontu se često vide deve. Približili smo se gorju Ras Koh, a crne planine iz pustinje se izdižu u visinu i preko 3000 metara. I u tom se bespuću može kupiti benzin. Ispred barake naredani su kanisteri i bačve i problema nema. Ulijevaju nam vrčem kroz lijevak pokriven krpom

kao filter. Motori s tim benzinom idu isto tako lijepo kao u Hrvatskoj. Stali smo u selu ispred kioska, žedni smo. Opolnila su nas djeca koja su išla iz škole. Nose drvene pločice na kojima pišu. Bilježnica nemaju. Nastao je pravi rat kada smo izvadili kemijske olovke da ih podijelimo. U gradu Nushki opet se zaustavljamo na piću, već ne znam koji puta danas. Popijem u nekoliko minuta oko litru i pol tekućine, tolika je vrućina. Prošavši Nushki, penjemo se u planine, i tu smo samo deset kilometara do Afganistana. Cesta je mnogo bolja nego godinu prije, dobar dio je asfaltiran. I putokazi su novi. Stari su samo kontrolni punktovi gdje se upisujemo. Zadnji stranci ovuda su prošli prije tri dana. Slijedimo dvojicu Čeha i dvojicu Šveđana. Ne piše čime putuju, navedene su samo registarske oznake. Iznanađeni smo novom, širokom cestom prema prijevoju Lakpass. I prijevoju je skoro cijeli asfaltiran. No,

Baluchistan

Nok Kund

Dalbandin

Yakmach - pakistanski Baluchistan

Sandy Desert

Sandy Desert

Sandy Desert

Kroz Baluchistan

tu nije kraj iznenađenjima. Ispod prijevaja se gradi tunel. Traktori vuku uzbrdo pretovarene kamione, koji uspon ne bi mogli savladati na vlastiti pogon. Mnogi kamioni stoje pokvareni, vozači spavaju na sredini ceste pored njih. Naslonjeni su na rastavljene dijelove kamiona. To je predstava koju još jednom treba doživjeti. Parkiramo na vrhu prijevaja i promatramo. Pogled seže daleko, sve do doline. Nismo niti znali da prisustvujemo završetku jedne legende koja se zove Lakpass...

Nakon prijevaja nailazimo na prvu "normalnu" benzinska otkad smo došli iz Irana. Benzin stoji samo 50 rupija, a ne 60 rupija, koliko smo plaćali u pustinji. Cesta je u izgradnji i mi se grubim makadamom teško spuštamo prema Quetti. Krešo se prevrće, podižemo motor, a štitnici su uspješno odigrali svoju ulogu. Savijen je žmigavac, oguljen je kofer, sve skupa nije to ništa, možemo dalje. Prošle

godine smo nakon Quette krenuli sjevernim dijelom države, uz afganistansku granicu, jer je put kraći. Na tom dijelu držali su nas 7 sati na jednoj od policijskih postaja, prelazili smo rijeke, spavali u planinama. Nismo poslušali savjete da se odlučimo za južnu cestu, dolinom rijeke Ind, jer je pravac dulji za 250 kilometara. No, sada smo krenuli tim putem. Prije ulaska u Quettu nalazi se nova cesta koja skraćuje put prema Machu. Kroz Bolanpass vlada neviđena gužva, niti motorima se ne možemo probiti pored kolone kamiona koja se ne miče. Tako smo u sumrak stigli u Mach i tu je bio kraj našoj slobodi. U gradu nema hotela, te su nas sa kontrolne točke odveli u policijsku stanicu na spavanje. Jednog policajca izbacili su za tu noć iz njegove skromne sobe, koju su udijelili nama. Legli smo na pod, u naše vreće. Nismo se osjećali ugodno, cijelu noć na vratima je stajao netko i buljio u nas. Ipak,

stiglo je i jutro, pa smo krenuli dalje, pod policijskom pratnjom – i tako sve do indijske granice, ukupno 1.200 kilometara. Policajci jure ispred nas, jedva ih slijedimo. Toyota Hilux bolje guta rupe nego naši motori, pogotovo moj. Svako malo tresnem tako da se i vilica i amortizer sabiju do kraja. Nerijetko se čuje neugodan zvuk udarca rame u asfalt. Mašemo im da smo žedni, da stanu pred trgovinom. Ne shvaćaju nas. Naposljetku nam ih je dosta, zaustavljamo se bez pitanja, pijemo na litre. Kada primijete da nas nema, jednostavno se vrate – i tako nekoliko puta. Spustili smo se sa planine, oko nas su močvare. Nalazimo se u dolini rijeke Ind. U Kashmoru se sa svojom pratnjom zaustavljamo na kontrolnoj točki. Samo što se nisu međusobno potukli dogovarajući se kojim smjerom krenuti prema Lahoreu. Odlučeno je da ovdje prijedemo mostom preko Inda na istočnu obalu, jer je zapadna oba-

la prepuna terorista. U Ubauru više od sat vremena čekamo na smjenu pratnje. Čekali smo da se neka velika faca koja će nas voditi dalje okupa u rijeci i dotjera. Obukao je sniježnobijelu odoru i žutu kapicu. Onda je postrojio svoje podređene, a oni su tražili greške na njemu. Jedan mu je škarama morao popravljati brkove, a drugi dlake u nosu. Onda je uslijedilo slikanje s nama. Htio me zagrliti onako prljavog i znojnog. I konačno je došlo vrijeme za pokret. Sjeo je u civilnu, bijelu Toyotu, besprijeekorno čistu, baš kao i on sam. Odveo nas je nekoliko kilometara dalje i predao nas drugima, policajcima s teškim naoružanjem, kakvi su nas najčešće vodili. Prenočište smo našli u solidnom hotelu u gradu Rahimyar Khan. Obzirom kako grad izgleda (kao da ga je voda donijela, prljav, neuredan i kaotičan, prašnjavih ulica), ne bih nikada pomislio da ovdje može postojati hotel kao ovaj u koji su nas

Selo u Sandy Desert

Selo u Sandy Desert

Pakistanski Baluchistan uz afganistansku granicu

Lakpass

Kroz Pakistan

U dolini Inda

odveli. Vani je policajac s automatom ostao čuvati motore, ali i pripaziti da mi slučajno ne bismo izašli iz hotela. Stigli su i novinari, jedva smo se u miru otuširali. A bili smo stvarno prljavi!

Ujutro su nas ponovno dočekali novinari, televizijska ekipa i teško naoružani policajci - kako su kazali: elitna jedinica. Odavde pa sve do 600 kilometara udaljenog Lahorea solidna je autocesta. Doduše, treba pripaziti na životinje, bicikliste i zaprežna vozila, jer voze u suprotnom smjeru. Policija ispred nas vozi 80 km/h, a mi smo nervozni. Često se zaustavljamo radi žedi. Jednima

smo pobjegli, misleći da nas puštaju same. Bilo je užitak pola sata voziti 150 km/h. Stigli su nas kod trgovine gdje smo pili sokove, bili su bijesni na nas. Pred Lahoreom nam je posljednja pratnja zaista mahnula da odemo sami. Već je bio mrak, a mi smo bili toliko žedni, da smo sa zaobilaznice

grada skrenuli u sam grad u potrazi za pićem. Da nas je samo policija vidjela... Zna se, u Pakistanu ne treba niti za živu glavu napuštati glavne ceste. A mi pijemo sokove u uskoj uličici opkoljeni Pakistancima! Daljnjih 40 kilometara noću neobilježenom cestom nije mi bilo lako, ali doko-

pali smo se granice i hotela u graničnom dvorištu. Poznajem ga od prošle godine. Simpatičan starac sa bijelom bradom više ne radi ovdje, ali kuhar i konobar ostali su isti. Svejedno nam je bilo ovdje dobro. Granica se ujutro otvara tek nakon 10 sati. Deset dana trebalo nam je do pakistansko-indijske granice, a to je 7.515 kilometara. Jutro koristimo za pregled motora. Ništa bitno nije potrebno: ulje je na nivou, do ovdje sam ga usput nalio samo četvrt litre. Suzukiju nije bilo potrebno niti toliko. Podesili smo i podmazali lance, prokontro-lirali vijke, a ja sam na Yamahi promijenio stop-žarulje. To je bilo

Indija - Attari

Indija - Amritsar

990 Supermoto-R

Pure adrenaline!

READY TO RACE

AKCIJE

MOTO SPORT PODRSKA - 10% na modele 2009!

Motocross

50 SX, 65 SX, 85 SX, 250 SX-F, 450 SX-F

Hard Enduro

125 EXC, 250 EXC-F, 450 EXC-F

MODELI 2008 na popustu, izdajamo:

990 Superduke white 92.403,- kn

Izložbene, testni modeli, izdajamo:

400 EXC 2009, 55.000,- kn

450 EXC 2009, 57.000,- kn

690 SMC 2008, 58.449,- kn

990 Superduke 2008, 87.269,- kn

990 Superduke-R 2008, 96.000,- kn

više na

www.moto-spica.hr

preporučamo **MOTUL** proizvode

Generalni zastupnik za RH: MOTO-ŠPICA d.o.o. VARAŽDIN, tel. 042/230248, www.moto-spica.hr.

Ovlašteni distributeri: **MARIBOR**: AFRIKA MOTO, tel. 021/ 610 016 • **PULA**: SCHIRA MOTO, tel. 052/383 308 • **VIENNA**: GUBRICA MOTORMANIA, tel. 01/ 622-1399 • **POŽEGA**: MOTO-MARKETSERVIS, tel.034/292-913 • **SIBENIK-BROZARICA**: MOTO BEAN, tel. 022/351-940 • **BLANJA**: MARCEL MOTO, tel. 051/621-818 • **ZAGREB**: MOTORMANIA, TEL. 01/ 6556-734

Indija - Amritsar

Amritsar - Golden Temple

Amritsar - Golden Temple

sve. Promijenili smo eure u indijske rupije (1 euro = 60 rupija), te krenuli prema izlaznoj rampi. Obje strane granice impozantno su uređene, s izlazno/ulaznim prolazima te tribinama za priredbe - o tim priredbama napisati ću više u dijelu u kojem opisujem naš povratak. Do Amritsara je 30 kilometara, sada ću ispraviti ono što sam propustio prije godinu dana - posjetit ćemo jednu od najvećih atrakcija Indije. Ulazimo u grad u potrazi za svetištem Golden Temple. Kroz kaotični promet probijali smo se tako da smo bezbroj puta koferima taknuli mope, rikše, automobile... Udarali su me odostraga, savinuli mi tablicu, ali uspjeli smo naći to veliko hinduističko svetište. Isplatilo se potražiti ga. Dobili smo narančaste marame za glave, a prije nego smo smjeli ući, morali smo skinuti obu-

ću. Golden Temple smješten je na otočiću u sredini jezera, a jezero je okruženo kompleksom hinduističkih građevina. U tim svetištima ljudi sjede uredno poredani na podu i jedu. Mislili smo da je to nešto kao narodna kuhinja za siromahe, ali prevarili smo se. Po odjeći smo zaključili da ovdje ima i bogatih ljudi. Svatko pred sebe stavi porciju koju uzme na ulazu, a ljudi u bijelom iz velikih kanti grabe im hranu te im ulijevaju vodu u čaše. A u kuhinji mnogo ljudi reže luk, guli krumpir i sve ostalo potrebno - vjerojatno dobrovoljno. U samom manastiru vjernici s poda piju svetu vodu koju kantama ulijevaju iz jezera. Ne čini nam se higijenski, pogotovo jer je gužva velika, a po podu se hoda bosim nogama.

Dan smo završili u gradu Ludhiana. Našli smo hotel s dobrim restoranom

Granica Taftan - izlaz iz Pakistana

MIGOMOTO

Zagreb, tel: +385 98 23 29 21
 fax: +385 1 37 31 522
 migomoto@migomoto.hr
 www.migomoto.hr

OVLASŤENI PRODAVAŤI: • KAŠTEL-BUJE Klobučar auto, 052/721-690 • RIJEKA PLR-PETROL LAVORI RIJEKA, 051/269-109 • SL. BROD BigBike, 035/448-347 • SPLIT Sago moto, 021/532-432 • ZAGREB MALOPROGAJA VIKTOR MOTOSPORT, Tomislavova 34, 01/3079-274; NITO MOTO, Maksimirska 69, 01/2365-538

Amritsar - Golden Temple

Preko Gangesa

Amritsar

Savezna država Haryana

Savezna država Uttar Pradesh

i barom, a motore smo ostavili vani uz uvjeravanje osoblja da su na sigurnom. Danas smo prošli samo 180 kilometara – s granice smo krenuli tek poslijepodne, a nekoliko sati smo se zadržali u Golden Templu.

Sljedeći dan smo iz savezne države Punjab ušli u Haryanu. Ceste su solidne, ali je promet u gradovima katastrofalan, jedva se probijamo kroz gužvu, i to lijevom stranom - tako vozimo još od Pakistana. Ove godine mi lijeva strana leži daleko bolje nego prošle, nemam nekih većih problema. Naročito je gužva u Delhiu. Obišli smo ga sjevernom zaobilaznicom prema Ghaziabadu. Kroz sve te gradove vezane uz Delhi napredujemo vrlo sporo. Kod Garhmuktesara prelazimo Ganges. Stali smo na mostu preko rijeke i napravili nekoliko prekrasnih fotki Gangesa i grada na njemu. Prenočište smo našli u prlijavom motelu imena New Delhi između Moradabada i Barreillya. Ceste su

u ovom dijelu Indije izuzetno loše, pa smo motel potražili još za dana. Napravili su nam dobru večeru, a odnekud su donijeli i pivo.

Put nas je dalje vodio gusto naseljenim gradovima, a promet se sveo na rikše, bicikle i zaprege. Sjever je to savezne države Uttar Pradesh, prema nepalskoj granici. Nedugo zatim vozimo kroz prekrasne aleje, a oko nas skaču majmuni. Svako malo stanemo da ih fotkamo, ali oni to ne vole. Čim izvadimo fotiče, oni pobjegnu u krošnje. Iako ih je mnogo po cesti, nismo vidjeli niti jednog zgaženog. Tako smo se našli u Puranpuru, kamo nismo trebali doći, pa smo se morali vratiti 40 kilometara do Pilibhita. Nismo požalili što smo promašili put - ovdje smo doživjeli pravu džunglu punu majmuna! Stigli smo u saveznu državu Utaranchal, u gradić Banbasu, te mostom preko velike brane stigli na granični prijelaz. To je lokalni prolaz za pješake i manja vozila, jer kamioni

i autobusi ne bi mogli proći uskim mostom niti savladati makadamsku nizbrdicu prema granici. Sve smo brzo riješili, a ja sam presretan što sam ponovo u Nepal, meni najdražoj zemlji. U Mahendra Nagar častimo se nepalskim ručkom i pivom Everest, slavimo naš dolazak u Nepal. Vozimo zelenim dolinama južnog Nepala s pogledima na planine Mahabharat Range. Približava se noć, a mi prelazimo most preko rijeke Karnali. Znam da je nedaleko ulaz u Royal Bardia National Park. Prelazimo preko dvije bujice i evo nas kod kapije kroz koju se skreće u nacionalni park. Zastajemo, a Kreši prilazi muškarac i pita ga jesmo li mi iz Hrvatske. Nevjerojatno, pa to je moj prijatelj Shankar, vlasnik pansiona u džungli, gdje sam boravio prošle godine. Javili su mu s granice da dolaze motoristi iz Hrvatske, a on je pretpostavio tko bi to mogao biti. Zapravo smo mi njega htjeli iznenaditi, no on nas je predu-

hitrio. I dobro da je tako. Od ulaza u park do Wildlife Paradise Resort 13 je kilometara puteljka kroz sela, potoke i rijeku široku preko 100 metara, a duboku skoro metar. Ja bih to noću teško našao, a posebno opasno bilo bi prelaziti rijeku. Ovakvo je on svojim motorom vozio pred nama po najplićem dijelu. Ionako sam zaglavio i jedva se izvukao iz šljunčanog korita, naravno, mokat skoro do pasa.

U pansionu je sve isto kao i prije, jedino nema Kechupa, mladića veseljaka koji nam je ustima otvorao pivske boce. Odlučili smo ostati dvije noći. Sljedećeg jutra na rasporedu je rafting. Skoro cijelo osoblje Wildlife Paradaisa je s nama. Ukcavamo se na terenac Suzuki s dvotaktnim motorom od 350 kubika. Na krovu je čamac s prslucima, a uskače i naš veslač. Suzuki bolje svladava rupe nego naši motori, tako da istim putem stižemo do mosta preko rijeke Karnali. Istovarujemo čamac, napuhavamo ga

Uttar Pradesh

Uttar Pradesh

Bardia National Park

Bardia National Park

Bardia National Park

Bardia - poplava

Jugozapadom Nepala

Bardia - safari na slonovima

i - rafting može početi. Povremeno bi pored nas proplivao krokodil, dug i do četiri metra. Prolazimo kroz brzace, a kada se rijeka proširi, voda je opet mirna. Parkiramo čamac i odlazimo na lovačku čeku, gdje nam Shankar i djevojke serviraju ručak: krumpir, kruh u obliku palačinke i banane. Počinje kiša, a mi ionako još ne smijemo dolje, jer ispod nas šeće nekoliko nosoroga. Mogu biti po život opasni, kaže Shankar. Nakon nekog vremena nosorogi su nestali, ali ne i kiša. Vraćamo se do čamca i nastavljamo put rijekom. Pristajemo na obalu potpuno mokri i pješačimo još sat vremena do Paradise Wildlife Resorta. Tuširamo se, presvlačimo, večeramo. Kiša vani lijeva sve jače.

Ujutro u pet imamo dogovoreno jahanje na slonovima. Budim se na vrijeme, pola sata prije termina. Budim Krešu i obojica se okrećemo u krevetu na drugu stranu. Kakvo jahanje na slonovima, pa vani je trop-

sko nevirijeme, monsum. Ali, upada Shankar, pita nas zašto se ne dižemo, slon čeka. U čudu ga gledamo, a on nas pita, isto tako u čudu, pa zar mi nemamo kišnjake i kacige? Nije nam trebalo dva puta reći i ubrzo izlazimo motoristički opremljeni. Do slona treba pješačiti pola sata. Shankar ispred nas pod kišobranom, a mi kako sam opisao. Gazimo sve dublje u vodu, pa i do pasa, dok konačno nismo stigli do rampe gdje se penjemo na slona. Danas na safari krećemo samo mi. Slonica se probija džunglom gazeći vodu do koljena, a slijedi je slonić. Kada mu je voda preduboka, stane i počne trubiti. Naš vodič i majka slonica ponekad ga jedva nagovore da krene dalje. Kiša je toliko lijevala da se nije moglo fotografirati. Kad smo se vratili do rampe, kiša je oslabjela. Posjetili smo prihvatnište za krokodile i doznali da ovdje dominiraju dvije vrste: jedni su oni koje smo vidjeli u rijeci, dugi i svijetlije boje - oni

su humani: Kada te usmrte, odmah te pojedu. Drugi su tamniji, kraći i deblji. Oni te pospreme negdje u vodu i čuvaju dva dana da omekšaš. Tada te pojedu.

U međuvremenu je sve poplavljeno. U selu je pola metra vode. Stanovnici mrežama na ulicama love ribu. Poplava ih ne uzbuđuje, na licima im je uvijek osmijeh zadovoljstva. Riba se lovi i u rižinim poljima, na livadi, svugdje. Jednostavno se postavi mreža koja se začas napuni ribom. Do pansiona pješačimo natrag opet s kacicama na glavama, jer je kiša pojačala. Sada nam je na nekim mjestima voda već do prsa. Kako gazimo kroz vodu, tako ona nadire kroz nogavice kišnjaka prema gore. Sreća da smo u tropima, tako da nije previše neugodno. No, zato mi je bilo vrlo neugodno kada sam mokre stvari skidao sa sebe i među nožnim prstima našao debelu pijavicu ispunjenu mojom krvlju. Pijavica ovdje ima svugdje i mnogo

sam ih skinuo sam ih sa sebe, ali ova se uspjela itekako nagutati krvi. U tenisići je nisam osjetio. Ne podnosim bića koja sišu moju krv. Nakon svega godio je tuš i suha odjeća, te ručak. Izvukli smo orehovac, koji nam je poklonila Mirika iz mojeg kluba, a on se naročito svidio osoblju, pogotovo djevojkama. Vani lijeva, a mi u pansionu sa Nepalcima pijemo orehovac. Pored nas parkirani su naši motori - što može biti ljepše od toga?

Međutim, lijepo baš i nije bilo Nepalcima, često su izlazili van do tridesetak metara udaljene rijeke i zabrinuto promatrali. Voda je već odnijela dobar dio ceste, a prijeti i nama. Wildlife Paradise je na malom uzvišenju, po mojem mišljenju nismo u opasnosti. Shankar je jedan od utjecajnijih ljudi ovdje, pa dolaze stanovnici sela na dogovor. Svi su u pripravnosti. Mi smo jedini turisti, drugih nema jer još nije počela sezona. Voda nosi i cijela stabla i manje komade

Bardia - poplava

Bardia - poplava

Bardia - naš pansion

Bardia

Bardia

Bardia - kroz ovo bi morali proći

drveća, a domaći momci skaču u vodu i izvlače drva, potrebna su im za ogrijev. Koje li hrabrosti (ili ludosti), koliko smo samo krokodila vidjeli u rijeci? Ali, kada smo ujutro gazili kroz poplavu i bili u vodi preko pojasa, bili smo u toj istoj rijeci! Hm, na to onda nismo mislili.

Kada je kiša nakratko stala, krenuli smo u šetnju selom. Bosi, naravno. Već smo dugo bos jer su nam tenesice mokre, ali i čizme koje smo ostavili na neprikladnom mjestu. Kroz rižina polja, pored rijeke, kroz selo, sve je pod vodom, a mi neprekidno skidamo pijavice sa sebe. Večerao u krugu domaćina, u njho-

voj kuhinji, na podu. Pirjano meso, pirjano povrće, pire krumpir i luk. Naravno, pivo je Nepal Ice, a ispija se i preostali orehovac.

Četvrti dan smo ovdje. Kiša je stala, ali o odlasku nema niti govora. Voda se još nije nimalo povukla. Krug kretanja ograničen nam je na neko-

liko stotina metara. Pješice, naravno. Nama nije loše. Šećemo, jedemo, pijemo. Lutamo selom, oko kuća sve je još pod vodom. I blato je duboko, do gležnja ili koljena, negdje i dublje. Gledamo kako bi se motorima izvukli, ipak bismo morali dalje. Danas je to nemoguća misija, vidjet ćemo

sutra. Ljudi su ovdje zaista sretni. Ova poplava ih nije nimalo pogodila. Voda će se povući, blato posušiti, a riži ionako treba vode. A i ribe su im stigle pred kućni prag.

Peti dan u Bardiji. Sinulo je sunce. Opet lutamo selom. Voda se povukla, ali blata još ima dosta. Dogovaramo da

se popodne pokušamo izvuci. Pregledavamo teren. Sve bi donekle išlo osim komada nekadašnje ceste koji je pod blatom. Krenuo sam bos baš u to blato, ali sam već nakon nekoliko metara zagazio do koljena. Tu neće moći proći bar još nekoliko dana, a drugog puta nema. S jedne strane puta je rijeka,

Iz Bardije možemo izaći samo ovako

Kroz Mahabharat Range

IMOVINA

OSOBE

VOZILA

PLOVILA

TRANSPORT

Svaki dan je novi izazov... Nikad ne znam što me očekuje...

Dobro je znati da uz sebe imam pouzdanog partnera!

Syangja Walling

Pokhama, Amsterdam Bar - susret s našim planinarima

Sarangkot

a s druge riziina polja. Rješenje je našao Shankar: organizirao je volovsku zapregu, pa ćemo kolima motore jednog po jednog prebaciti preko blata. To je zaista jedino rješenje problema. Pozdravili smo se s osobljem i prvo utovarili Suzukija. Sa svake strane motor je pridržavalo nekoliko dječaka. Ja sam ostao kod Yamahe. Nakon što su se nakon petnaestak minuta vratili, Krešo mi je rekao da se dobro pripremam. Kada su bili na sredini puta, jedan od dva vola upao je u rupu do glave i počeo se daviti blatom. Kola i motor su se nagnuli i pravo je čudo kako su dečki uspjeli zadržati motor da ne padne u blato. A seljak je toliko tukao vola da se ovaj ipak izvukao iz blata. Ja sam imao više sreće. Sada se znalo gdje je rupa, pa sa prijevozom Yamahe nije bilo problema. Dalje je bilo lako. Danju preći

onu rijeku isto tako nije problem, pa smo se uskoro našli na asfaltu. Glavna cesta južnim Nepalom solidna je, ali su je obilne kiše na nekoliko mjesta uništile, pa nam je trebalo malo akrobacija da je prijedemo. Do mraka smo prošli 310 kilometara i skrasili se u hotelu Rajdoot u Butwalu. Sljedeći dan na rasporedu je možda najljepša cesta u Nepal, ona koja kroz gorje Mahabharat Range vodi u Himalayu, u grad Pokharu. Ujutro smo najprije morali čekati 2 sata da očiste odron koji sam prošao teško, kroz žitko blato, sa priličnom dozom straha. Ispod mene provalija je bila duboka više stotina metara. Cestu uz rijeku Andhi Khola opisao sam prošle godine, pa neću ponavljati - ostala je ista, baš kao i Pokhara i moj prošlogodišnji pansion Holy Lodge. I cijena je ista, dvokrevetna soba stoji 4 eura za noć.

Pokhara - pogled na Annapurnu

WWW.VRBANCIC.INFO

PIRELLI
 "VRBANČIĆ"

NOVO!

ANGEL

DIABLO
ROSSO

Pirelli Diablo Rosso
 Zato jer strast ne bi smjela imati granice

GAJEVA 30, 10430 SAMOBOR
 TEL: 01 / 336 0043 • FAX: 01 / 336 5759
 PUT MOSTINA 10, 21000 SPLIT
 TEL: 021 / 261 325

Pokhara - Phewa Lake

Rijeka Narayani

Transport kokoši

Pokhara

Pokhara - Damauli

Novo je jedino što me ove godine nitko nije pokušao opljačkati. Isti je ostao i Amsterdam-bar i osoblje u njemu. Također i uvijek odlična muzika u baru, stoga i atmosfera. A isto je ostalo i to da se ovdje sve zatvara u 10 navečer. Policija provodi strogu kontrolu. Iako Nepal u međuvremenu nije kraljevina, komunisti su zadržali taj nepopularan zakon. Ali su komunisti omogućili da možemo normalno kupiti benzin. Za 1 euro dobije se 100 ovdašnjih rupija, a isto toliko stoji i litra benzina. Isti je ostao i Sunny motorbike repairing centre, gdje sam prošle godine nabavljao benzin. Sada ih trebam da napravimo servis na motorima. Prošli smo od kuće 9.500 kilometara. Naravno, servis ćemo raditi sami, ali uvijek nađem servis da mogu zbrinuti staro ulje i eventualno posuditi alat. Na oba motora promijenili smo ulje i zamijenili puknute vijke. Kako su ljudi su ovdje majstori improvizacija, dao sam da mi učvrste

prednji žmigavac, koji mi je otpao još u Bugarskoj.

Iz Pokhara se divno vidi Annapurna sa svoja četiri vrha, a još je ljepši pogled na nju iz planinskog sela Sarangkot, 15 kilometara udaljenog od Pokhara. Posjetili smo neke moje znance, ručali, popeli se na vidikovac najbliži vrhovima Himalaje, točnije Annapurne. Tu je i uzletišta za paraglidere, a slijeće se u Pokhara. Sarangkot se nalazi na na visini od 1592 metara.

Uvečer nas je u Pokhara iznenadila kiša, no nije bila onako dugotrajna kao prošle godine. Sljedeće jutro već je sunčano, a ja ostavljam Krešu da spava, te vozim prema jugu, do Syangja Wallinga, pored bijelih Himalaya. Tamo sam posjetio znance od prošle godine. Vraćam se u podne, taman na ručak kojeg je Krešo naručio u restoranu Lemon Tree. Čamcem smo se odvezli i na otočić u jezeru Pewa Lake sa budističkim svetištem, a motorom smo kasnije obišli jezero.

Tri dana bili smo u Pokhari i moramo dalje. Ujutro krećemo prema istoku, vrijeme je lijepo i vozimo uz poglede na vrhove Himalaje. Annapurna polako nestaje iz vida, ali tu je još viši Manaslu (8163m). Stali smo na ručku u restoranu Green Hill i pojeli momo, mljeveno meso umotano u tijesto, nepalski specijalitet. Restoran je sagrađen u himalajskom stilu, pokriven je slamom, a sve to s pogledom na snijegom pokrivenne vrhove najvišeg gorja svijeta. Nekoliko kilometara dalje dogodilo nam se nešto što je skoro zasjenilo cijelo putovanje. Preko ceste tekao je potok, kojeg je trebalo preći. Prvi sam ga prošao ja, a Krešo je fotkao. Parkirao sam na lijevoj bankini (Nepalom se vozi lijevom stranom), ostao sam sjediti na motoru i htio izvaditi fotić. U tom je trenutku iz suprotnog smjera nizbrdicom, velikom brzinom, dojurila cisterna, usto je još bio i desni zavoj (meni lijevi). Cisterna je izletjela sa ceste, zabila se

u kamenu ogradu, odbila se od nje i krenula preko ceste direktno u mene. Nekada sam povremeno znao igrati bilijar, te sam u trenutku izračunao da će udariti u ogradu, pored koje sam ja sjedio na motoru, neposredno prije mene, da će se odbiti od nje i neće me niti taknuti. Nisam imao vremena skočiti s motora niti učiniti bilo što drugo, mogao sam samo čekati što će se dogoditi. Proračun je skoro bio točan. Cisterna je udarila u ogradu metar prije mene, odbila se i prošla pored motora i mene na samo nekoliko centimetara. Ipak je udarila u desni kofer i otrgla ga. Pritom je i destabilizirala i mene na motoru, pa sam se prevrnuo na lijevu stranu i ostao naslonjen na ogradu. Cisterna je nastavila svoj rušilački put prema sredini ceste, prema dijelu gdje potok teče preko nje. U tu udubinu doletjela je već poprečno i udarivši punom snagom odbila se na lijevu bankinu i prevrнула se. A samo nekoliko metara

Restoran uz cestu Pokhara - Damauli

Nesreća

Nesreća

Sauraha - Chitwan National Park

Chitwan National Park

Chitwan National Park - rijeka Rapti

Chitwan National Park

Rijeka Rapti

vjernim putopiscima
DUNLOP®
 poklanja par guma

dalje čekao je Krešo na prelazak potoka... Ne smijemo niti pomisliti što bi se desilo da je udarila ili mene ili nje-ga! A mogla nas je i obojicu! Jednog po jednog! U pitanju su bili centimetri. Vozača su izvukli, izgledao je loše, jako loše, pitanje je je li preživio. Ja nisam zadobio niti ogrebotine, a Yamaha se otrgnuo pleksi i pukao je žmigavac. Naravno, kofer je bio potpuno uništen. Ipak smo ga španerom pričvrstili za nosač, poslužiti će do kuće. Ljepljivom trakom popravili smo i pleksi i žmigavac, bitno da mi je signalizacija u funkciji. U međuvremenu je iz cisterne u vodu istjecalo nekakvo ulje, mislim da je u pitanju jestivo ulje, pa su automobili i kamioni raznijeli to ulje na obje strane ceste. Nadolazeća vozila su se jedva zaustavljala prije no što su zapazili nesreću, jer je cesta bila klizava kao da je led. Motociklisti na Pulsarima padali su, vidjeli smo trojicu, srećom samo su se ogulili. Nema druge, treba što prije

napustiti ovo opasno područje, da još netko ne naleti na nas.

Da što prije zaboravimo taj ružan događaj, nastavljamo put. Kod Muglinga prelazimo most preko rijeke Marsyandi, te lošom cestom uz rijeku vozimo do Narayangatha. Uskoro smo u Saurahi, selu u najvećem i najpoznatijem nepalskom nacionalnom parku Chitwan. Na dvije noći uzimamo sobu u Chitwan Resort Camp. Nije izostao safari na slonovima, kupanje sa slonovima, kao niti rafting po rijeci Rapti. Naravno, uvijek su prisutni i krokodili. A što se tiče jela, najbolja je riba iz navedene rijeke u limunovom sosu. Dan smo završili na folklornoj predstavi, na plesu naroda Tharu, koji je ovdje najmnogobrojniji. A sljedeći dan vozimo dolinom do Hetaude, pa onda prema sjeveru, prema Kathmanduu. To je cesta koja se zove Tribhuvan Rajpath i nije namijenjena glavnom prometu jer je uska i vodi kroz najvi-

še dijelove gorja Mahabharat Range. Preljepi su to krajevi, a najviša točka je prijevoj Simbhanjyang visok 2488 metara. Nešto dalje, na visini od 2322 metara nalazi se selo Daman s više hotela, u jednom smo ručali Nepali-lunch, drugog jela niti nema. Počela je jaka kiša, pa smo ostatak puta do Kathmandua od oko 80 kilometara vozili 4 sata. Stigavši uvečer u glavni grad, trebalo nam je više od sat vremena do Thamele, tolika je gužva u gradu. Srećom vrlo dobro poznam Kathmandu i u dijelu grada Thamel lako sam našao hotel ECO 2000. Ostali smo tri noći. Obišli smo Swayambhunath-Monkey Temple, igrali se s majmunima, obišli svetišta, uživali u pogledu na grad sa uzvisine na kojoj je smješten Temple. Obišli smo i glavni trg Durbar Square, odvezli se do trideset kilometara udaljenog planinskog izletišta Nagarkot, jeli u egzotičnim restoranima... ■

NASTAVAK U SLIJEDEĆEM BROJU

Kathmandu - Monkey temple

Kathmandu - Monkey temple

Prevoj Simbhanjyang

Kiša u Damanu

Kathmandu